

Sygnatura akt II AKa 237/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Krameris

Sędziowie: SSA Zdzisław Pachowicz

SSA Andrzej Kot (spr.)

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w G. Przemysława Strzeleckiego

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2019 r.

sprawy

T. G.

oskarżonego z art. 310 § 1 i 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 310 § 4 kk

J. M.

oskarżonego z art. 310 § 2 kk w związku z art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 263 § 2 kk, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

V. P.

oskarżonego z art. 310 § 2 kk, art. 310 § 4 kk

M. B. (1)

oskarżonego z art. 310 § 2 kk, art. 310 § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora co do wszystkich oskarżonych i apelacji wniesionych przez oskarżonych T. G., J. M. i V. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 5 marca 2018 r. sygn. akt III K 131/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec T. G., J. M., V. P. i M. B. (1);

II. zasądza od T. G., J. M., V. P. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących i wymierza im opłaty za drugą instancję:

- T. G. 600 zł;

- J. M. 600 zł;

- V. P. 300 zł;

III. **wydatkami postępowania odwoławczego związanymi z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

T. G. został oskarżony o to, że :

I. w dniu 29 lipca 2016 r., w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podrobił kartę płatniczą VISA o numerze (...) w ten sposób, że za pomocą urządzenia (...) naniósł dane karty płatniczej o wskazanym numerze na pasek magnetyczny karty lojalnościowej (...) a następnie, działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. puścił w obieg podrobioną kartę płatniczą o wskazanym numerze poprzez użycie jej do dokonania transakcji za pomocą terminala (...), znajdującego się w (...) i w ten sposób doprowadził (...) sp. z o.o. z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 39 600 zł., poprzez wprowadzenie w błąd pracowników tej spółki co do uprawnienia do dysponowania zgromadzonymi na rachunku środkami pieniężnymi, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w W.

tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w okresie od 29 do 30 lipca 2016 r., w P. i K. gmina M. działając wspólnie i w porozumieniu z V. P. i M. B. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami, czynił przygotowania do podrobienia innych środków płatniczych w postaci co najmniej 8 kart płatniczych, w tym 3 kart płatniczych (...) bez danych identyfikacyjnych posiadacza karty o numerach: (...), (...) i (...) i 5 innych kart magnetycznych o numerach i tak: (...), (...), (...), (...), (...) w ten sposób, że w celu podrobienia ww. innych środków płatniczych wszedł on wspólnie i z ww. osobami w posiadanie nie zapisanych kart elektronicznych, laptopa z zapisanym na nim oprogramowaniem służącym do kopiowania danych z kart bankomatowych i z urządzeniem elektronicznym służącym do kopiowania danych z kart bankomatowych

tj. o przestępstwo z 310 § 4 k.k.

J. M. został oskarżony o to, że :

III. w dniu 29 lipca 2016 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z T. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, puścił w obieg podrobioną kartę płatniczą o numerze (...) poprzez użycie jej do dokonania transakcji za pomocą terminala (...), znajdującego się w (...) i w ten sposób doprowadził (...) sp. z o.o. z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 39 600 zł., poprzez wprowadzenie w błąd pracowników tej spółki co do uprawnienia do dysponowania zgromadzonymi na rachunku środkami pieniężnymi, czym działał na szkodę firmy (...) sp. z o.o. z/s w W.

tj. o przestępstwo z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. w dniu 15 marca 2017 r. w P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci karabinka systemu Mauser kal. 7,92 mm,

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

V. w dniu 15 marca 2017 r., w P. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy w ilości 10,95 gramów stanowiących nie mniej niż 91 porcji konsumpcyjnych oraz dwie tabletki o łącznej masie 0,36 grama zawierające chlorowodorek 3,4 – metylenodioksymetamfetaminy (ecstasy), stanowiące dwie porcje konsumpcyjne

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zm.).

V. P. został oskarżony o to, że :

VI. w okresie od 29 do 30 lipca 2016 r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i M. B. (1) przewoził z P. do K. podrobiony środek płatniczy w postaci karty VISA o numerze (...), w celu puszczenia w obieg tego środka płatniczego,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 2 kk.

VII. w okresie od 29 do 30 lipca 2016 r., w P. i K. gmina M., działając wspólnie i porozumieniu z T. G. i M. B. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami, czynił przygotowania do podrobienia innych środków płatniczych w postaci co najmniej 8 kart płatniczych, w tym 3 kart płatniczych (...) bez danych identyfikacyjnych posiadacza karty o numerach: (...), (...) i (...) i 5 innych kart magnetycznych o numerach i tak: (...), (...), (...), (...), (...) w ten sposób, że w celu podrobienia w/w innych środków płatniczych wszedł on wspólnie i z w/w osobami w posiadanie nie zapisanych kart elektronicznych, laptopa z zapisanym na nim oprogramowaniem służącym do kopiowania danych z kart bankomatowych i z urządzeniem elektronicznym służącym do kopiowania danych z kart bankomatowych,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 4 k.k.

M. B. (1) został oskarżony o to, że :

VIII. w okresie od 29 do 30 lipca 2016 r., działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i V. P. przewoził z P. do K., podrobiony środek płatniczy w postaci karty płatniczej VISA o numerze (...), w celu puszczenia w obieg tego środka płatniczego,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 2 kk.

IX. w okresie od 29 do 30 lipca 2016r., w P. i K., gmina M., działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i V. P. oraz innymi nieustalonymi osobami, czynił przygotowania do podrobienia innych środków płatniczych w postaci co najmniej 8 kart płatniczych, w tym 3 kart płatniczych (...) bez danych identyfikacyjnych posiadacza karty o numerach: (...), (...) i (...) i 5 innych kart magnetycznych o numerach i tak: (...), (...), (...), (...), (...) w ten sposób, że w celu podrobienia ww. innych środków płatniczych wszedł on wspólnie i z ww. osobami w posiadanie nie zapisanych kart elektronicznych, laptopa z zapisanym na nim oprogramowaniem służącym do kopiowania danych z kart bankomatowych i z urządzeniem elektronicznym służącym do kopiowania danych z kart bankomatowych,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 4 k.k.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 5 marca 2018 r., sygn.. akt: III K 131/17 orzekł:

I. oskarżonego T. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej niniejszego wyroku, przy czym przyjmuje, że nadto oskarżony posłużył się przy podrobieniu karty laptopem A. (...) One oraz że nazwa pokrzywdzonej to (...) sp. z o.o. o wyznaczonym przedmiocie działalności oddział w Polsce z siedzibą w W., to jest zbrodni z art. 310 § 1 K.k. i z art. 310 § 2 K.k. i z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. i za to na podstawie art. 310 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 K.k. orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka dzienna,

II. na podstawie art. 316 § 1 K.k. orzekł wobec oskarżonego T. G. z uwagi na popełnienie przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie I. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek karty magnetycznej (...) o numerze (...), o której mowa w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 2757 akt, pod liczbą porządkową 17., a także czytnika kart magnetycznych model (...) i laptopa A., o których mowa w wykazie dowodów rzeczowych na kartach 2755-2756 akt, pod liczbami porządkowymi 8. i 9.,

III. oskarżonego T. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej niniejszego wyroku, przy czym przyjął, że przygotowania były czynione w celu podrobienia innych środków płatniczych w postaci

kart płatniczych z wykorzystaniem pięciu kart rabatowych (...) o numerach (...), (...), (...), (...) i (...), to jest występku z art. 310 § 4 K.k. i za to na podstawie art. 310 § 4 K.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III. części wstępnej niniejszego wyroku, przy czym przyjął, że nazwa pokrzywdzonej to (...) sp. z o.o. o wyznaczonym przedmiocie działalności oddział w Polsce z siedzibą w W., to jest występku z art. 310 § 2 K.k. i z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 K.k. orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda stawka dzienna,

V. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV. części wstępnej niniejszego wyroku, to jest występku z art. 263 § 2 K.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 K.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 44 § 6 K.k. orzekł wobec oskarżonego J. M. z uwagi na popełnienie przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie V. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek broni długiej, o której mowa w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 2760 akt pod liczbą porządkową 25.,

VII. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V. części wstępnej niniejszego wyroku, to jest występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

VIII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego J. M. z uwagi na popełnienie przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie VII. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek substancji stałych, tabletek, o których mowa w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 2760 akt pod liczbą porządkową 26. oraz zarządza ich zniszczenie,

IX. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego J. M. z uwagi na popełnienie przez niego czynu przypisanego mu w punkcie VII. części rozstrzygającej niniejszego wyroku nawiązkę w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii na rzecz (...)w K.,

X. oskarżonego V. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI. części wstępnej niniejszego wyroku, to jest występku z art. 310 § 2 K.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 K.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XI. oskarżonego V. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII. części wstępnej niniejszego wyroku, przy czym przyjął, że przygotowania były czynione w celu podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych z wykorzystaniem pięciu kart rabatowych (...) o numerach (...), (...), (...), (...) i (...), to jest występku z art. 310 § 4 K.k. i za to na podstawie art. 310 § 4 K.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XII. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII. części wstępnej niniejszego wyroku, to jest występku z art. 310 § 2 K.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 K.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XIII. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IX. części wstępnej niniejszego wyroku, przy czym przyjął, że przygotowania były czynione w celu podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych z wykorzystaniem pięciu kart rabatowych (...) o numerach (...), (...), (...), (...) i (...), to jest występku z art. 310 § 4 K.k. i za to na podstawie art. 310 § 4 K.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XIV. na podstawie art. 316 § 1 K.k. orzekł wobec oskarżonego T. G. z uwagi na popełnienie przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie III. części rozstrzygającej niniejszego wyroku, wobec oskarżonego V. P. z uwagi na

popelnienie przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie XI. części rozstrzygającej niniejszego wyroku oraz wobec oskarżonego M. B. (1) z uwagi na popelnienie przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie XIII. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek kart magnetycznych (...) o numerach (...), (...), (...), (...), o których mowa w wykazie dowodów rzeczowych na kartach 2755-2756 akt, pod liczbami porządkowymi 1. - 4., a także karty magnetycznej (...) o numerze (...), o której mowa w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 2757 akt, pod liczbą porządkową 16.,

XV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 K.k. i art. 86 § 1 K.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył:

- 1) oskarżonemu T. G. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,
- 2) oskarżonemu J. M. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- 3) oskarżonemu V. P. karę łączną 1 (jednego) roku i 1 (miesiąca) pozbawienia wolności,
- 4) oskarżonemu M. B. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

XVI. na podstawie art. 63 § 1 K.k. zaliczył oskarżonym:

- 1) T. G. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia 5 marca 2018 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności,
- 2) V. P. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia 14 kwietnia 2017 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności,
- 3) M. B. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia 14 kwietnia 2017 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności,

XVII. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego T. G. kwotę 600 (sześciuset) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 5) w zw. z art. 6 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), zaś na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. zwolnił tego oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych,

XVIII. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego J. M. kwotę 600 (sześciuset) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4) w zw. z art. 6 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), zaś na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. zwolnił tego oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych,

XIX. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego V. P. kwotę 300 (trzystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), zaś na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. zwolnił tego oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych,

XX. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego M. B. (1) kwotę 300 (trzystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), zaś na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. zwolnił tego oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżeni za pośrednictwem swoich obrońców, oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego T. G. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mogąca mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

a) art. 7 k.p.k. na skutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przechodzącą w dowolną i dokonaną wbrew doświadczeniu życiowemu zasadom logiki, sprowadzającą się do bezkrytycznego i bezrefleksyjnego uznania w całości prawdziwości relacji tylko jednej osoby – I. V., jak zauważył trafnie Sąd Okręgowy, związanej z jednym ze współoskarżonych, także dowolnej oceny innych dowodów dokonanych bez przeanalizowania wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz w powiązaniu z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie i ustaleniami na ich podstawie poczynionymi (wcześniejsze podrabianie kart przez współoskarżonych bez udziału T. G.), i tym samym przypisanie temu oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;

b) art. 366 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a to:

- jaki był udział współoskarżonych w poprzednich próbach podrobienia kart płatniczych w D. w S., oraz w użytkowaniu laptopa A.o numerze seryjnym wskazanym w zaskarżonym wyroku w okresie od lutego 2016 r. do 29 lipca 2016 r.;

c) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności korzystnych dla oskarżonego, w sytuacji gdy miały one znaczenie dla dokonania ustaleń faktycznych, jak i dla oceny wiarygodności pozostałych dowodów;

d) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez:

- niedokonanie wnikliwej, kompleksowej, zgodnej z zasadami obiektywizmu analizy wszystkich zebranych w sprawie dowodów we wzajemnym powiązaniu i niewyjaśnienie sprzeczności pomiędzy dowodami, na których Sąd poczynił ustalenia faktyczne;

- brak wskazania, na których fragmentach wyjaśnień współoskarżonych czy zeznaniach świadków ustalany jest stan faktyczny i wyjaśnień dlaczego w pozostałym zakresie odmawia się im wiary bądź pomija podawane przez nich informacje;

- sporządzenie uzasadnienia zawierającego różne i ze sobą sprzeczne ustalenia odnośnie zachowań poszczególnych osób w poszczególnych fragmentach zdarzeń opisanych w akcie oskarżenia; co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę instancyjną wyroku w tym zakresie;

a w konsekwencji powyższych uchybień:

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, iż ujawniony w toku rozprawy materiał dowodowy, w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje na to, iż oskarżony T. G. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, pomimo szeregu wątpliwości mających niewspółmiernie doniosłe znaczenie w procesie, w sytuacji kiedy w rzeczywistości materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na poczynienie tego rodzaju ustaleń.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie T. G. od zarzutu popełnienia zarzucanych mu czynów;

ewentualnie:

- uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy, z uwagi na ewentualną konieczność przeprowadzenia przewodu na nowo w całości.

Obrońca oskarżonego V. P. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisu postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu ustalenia o charakterze dowolnym, iż oskarżony brał czynny udział w działaniach podejmowanych przez pozostałych oskarżonych w P. (m.in. T. G. oraz J. M.), a przede wszystkim, iż posiadał o nich wiedzę, podczas gdy powyższe nie wynika w sposób niebudzący wątpliwości z przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu dowodów, w szczególności w kontekście twierdzeń świadka I. V..

II. obrazę przepisu postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu ustalenia o charakterze dowolnym, iż oskarżony posiadał wiedzę do czego służą urządzenia elektroniczne znalezione przy pozostałych oskarżonych, a wykorzystane do popełniania czynów zabronionych, podczas gdy powyższe nie wynika w sposób niebudzący wątpliwości z przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu dowodów, w szczególności w sytuacji, gdy Sąd orzekający sam wskazał, iż do popełnienia przestępstwa będącego przedmiotem niniejszego postępowania konieczna jest szczególnego rodzaju wiedza z zakresu wysokospecjalistycznego sprzętu elektronicznego oraz sposobu korzystania z niego, a takiej wiedzy w żaden sposób nie można przypisać oskarżonemu.

III. obrazę przepisu postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 310 k.p.k., polegającą na dokonaniu ustalenia o charakterze dowolnym, iż oskarżony przez okres poprzedzający 29-30 lipca 2016 r. czynił przygotowania do popełnienia przestępstwa z art. 310 k.k., podczas gdy powyższe nie wynika w sposób niebudzący wątpliwości z przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu dowodów, bowiem brak jest jednoznacznych ustaleń świadczących o czynieniu przez oskarżonego jakichkolwiek przygotowań w tym zakresie.

IV. obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wszystkich nie dających się usunąć w sprawie wątpliwości.

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, bowiem mógł on mieć wpływ na wydanie orzeczenia, mianowicie przypisanie oskarżonemu większej roli w dokonaniu czynów zabronionych stanowiących przedmiot niniejszego postępowania, aniżeli wynika to z przeprowadzonych dowodów wskazujących rzeczywisty udział oskarżonego w tychże wydarzeniach, a to z uwagi na fakt, iż osoba oskarżonego pojawia się na różnych etapach dokonywania czynu zabronionego, jednakże trudno przypisać mu jakikolwiek udział polegający na podejmowaniu konkretnych działań w ich dokonywaniu, jak również aby posiadał wiedzę ich popełnienia.

VI. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 310 § 2 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z T. G. i M. B. (2) przewoził z P. do K. podrobiony środek płatniczy w postaci karty VISA o numerze (...), w celu puszczenia tego środka płatniczego, podczas gdy nie sposób przypisać oskarżonemu posiadania świadomości co do przedmiotów przewożonych przez pozostałych oskarżonych, w szczególności gdy oskarżony nie posiadał przedmiotowej karty przy sobie, a poprzez to niemożność przypisania oskarżonemu winy, wiedzy oraz woli w tym zakresie.

VII. art. 310 § 4 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z T. G. i M. B. (2) oraz innymi nieustalonymi osobami, czynił przygotowania do podrobienia innych środków płatniczych w postaci co najmniej 8 kart płatniczych, w tym 3 kart płatniczych (...) bez danych identyfikacyjnych posiadacza karty o numerach: (...), (...) i (...) i 5 innych kart magnetycznych o numerach: (...), (...), (...), (...), (...), w ten sposób, że w celu podrobienia ww. innych środków płatniczych wszedł on wspólnie i w porozumieniu z ww. innymi osobami w posiadanie niezapisanych kart elektronicznych, laptopa z zapisanym na nim oprogramowaniem służącym do kopiowania danych z kart bankomatowych i z urządzeniem elektronicznym służącym do kopiowania danych z kart bankomatowych podczas gdy nie sposób przypisać oskarżonemu posiadania świadomości co do przedmiotów posiadanych przez pozostałych oskarżonych, w szczególności, gdy oskarżony nie posiadał przedmiotowych przedmiotów przy sobie, a poprzez to niemożność przypisania oskarżonemu winy, wiedzy oraz woli w tym zakresie.

VIII. rażąco niewspółmiernej kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy oskarżonemu nie można przypisać udziału w dokonaniu czynów zabronionych objętych niniejszym postępowaniem, lub z uwagi na nieświadomość podejmowanych przez pozostałych oskarżonych działań niemożność przypisania mu winy.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uniewinnienie oskarżonego, bądź o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem.

Obrońca oskarżonego J. M. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to:

a) art. 391 § 1 i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez poprzestanie na odczytaniu, mimo braku przesłanek ku temu, zeznań świadka I. V. zawnioskowanej w akcie oskarżenia do bezpośredniego przesłuchania na rozprawie, gdy w trakcie postępowania przygotowawczego zeznawała odmiennie co do faktów mających znaczenie w sprawie, do czego Sąd I instancji nie odniósł się w żaden sposób;

b) art. 182 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez czynienie istotnych ustaleń w sprawie o udziale J. M. w puszczeniu karty płatniczej w oparciu o treść odczytanych zeznań świadka I. V. odebranych z naruszeniem prawa do odmowy składania zeznań, gdyż pomimo złożenia w dniu 30 lipca 2016 r. oświadczenia, iż jest ona kuzynką oskarżonego V. P. organy ścigania nie pouczyły jej o takim prawie i prowadziły dalsze czynności z jej udziałem;

c) art. 4, 6, 7, 175, 410 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w tym zasad prawidłowego rozumowania, wskazań doświadczenia życiowego, jak również niepoprawne zinterpretowanie relacji zachodzących pomiędzy poszczególnymi dowodami ujawnionymi w toku postępowania, w szczególności pomiędzy:

- zeznaniami świadka I. V., która pierwotnie podała, iż nic nie wie odnośnie płacenia kartami płatniczymi w (...) w P., a następnie wskazując, iż jest kuzynką dla oskarżonego V. P. zeznawała już odmiennie, do czego Sąd I instancji nie odniósł się w żaden sposób, gdy z uwagi na relacje świadka z członkiem rodziny, który był współoskarżonym należało ostrożnie podchodzić do takich zeznań obciążających w sposób ewidentny pozostałych oskarżonych, w tym J. M.;

- wyjaśnieniami oskarżonych, w tym M. B. (1) i J. M. z których wynikało, iż użycie karty płatniczej w pensjonacie (...) w P. miało związek wyłącznie z rezerwacją miejsc hotelowych, a karta którą posługiwał się oskarżony T. G. nie różniła się fizycznie od innych instrumentów płatniczych;

- wyjaśnieniami oskarżonych z których wynikało, iż po przeprowadzeniu w dniu 29 lipca 2016 r. transakcji zapłaty kartą płatniczą J. M. nie wydał, a oskarżeni nie otrzymali żadnej części z kwoty 39.600 złotych, wskutek czego Sąd błędnie przypisał J. M. zamiar osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej kosztem spółki (...) Oddział w Polsce z o.o., podczas gdy prawidłowa interpretacja zgromadzonego materiału dowodowego dokonana w oparciu o chronologię zdarzeń, okoliczności rezerwacji miejsc hotelowych w pensjonacie (...) w Policji Z., braku jakiegokolwiek kontaktu J. M. ze współoskarżonymi, braku fizycznych odstępstw karty płatniczej od innych występujących w obrocie gospodarczym, potwierdzeniem własnoręcznym podpisem przez dysponenta kary płatniczej akceptacji transakcji oraz zwrot całości kwoty 39.600 złotych agentowi rozliczeniowemu, nie uzasadniał takiej oceny oraz wynikających z niej wniosków, co do udziału oskarżonego J. M. w puszczeniu w obieg karty płatniczej.

2. naruszenie prawa materialnego, a to art. 310 § 2 w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. poprzez ich zastosowanie, gdy nie zachodziły do tego przesłanki, a ponadto firma (...) Oddział w (...) sp. z o.o. jako agent rozliczeniowy nie posiadała statusu podmiotu pokrzywdzonego, gdyż nigdy nie była wystawcą karty płatniczej o numerze (...) oraz nie rozliczyła z bankiem wystawiającym kartę kwoty 39.600 złotych, której polecenie wypłaty złożone zostało w pensjonacie prowadzonym oprzez J. M..

3. naruszenie prawa materialnego, a to art. 263 § 2 k.k. oraz art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez ich zastosowanie w sytuacji braku podstaw do tego, gdyż oskarżony J. M. wyjaśnił, iż z uwagi na okoliczności wejścia w posiadanie broni oraz jej stan techniczny nie posiadał świadomości, iż jest ona sprawna, a znaleziona przy nim substancja o właściwościach psychotropowych wykorzystywana była li tylko w celach leczniczych, o czym świadczy chociażby daleka od ilości hurtowych ilość jaką jej posiadał.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść J. M. poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów; ewentualnie zmianę orzeczonych kar za poszczególne czyny i orzeczenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść :

1. oskarżonego T. G. w części, tj. w zakresie pkt I, III, CV p.1) i XVIII części dyspozytywnej wyroku dotyczącym:

- wysokości wymiaru kary pozbawienia wolności,
- wysokości kary grzywny,
- wysokości kary łącznej,
- oraz zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania i obciążenia nimi Skarb Państwa orzeczonych za czyny wskazane w punkcie I i II aktu oskarżenia.

2. oskarżonego J. M. w części, tj. w zakresie pkt IV, V, VII, IX, XVp.2 i XVIII części dyspozytywnej wyroku dotyczącym:

- wysokości wymiaru kary pozbawienia wolności,
- wysokości kary grzywny,
- wysokości nawiązki,
- wysokości kary łącznej,
- oraz zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania i obciążenia nimi Skarb Państwa, orzeczonych za czyny wskazane w punkcie III, IV i V aktu oskarżenia.

3. oskarżonego V. P. w części, tj. w zakresie pkt X, XI, XV p.3 i XIX części dyspozytywnej wyroku dotyczącym:

- wysokości wymiaru kary pozbawienia wolności,
- wysokości kary grzywny,
- wysokości kary łącznej,
- oraz zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania i obciążenia nimi Skarb Państwa, orzeczonych za czyny wskazane w punkcie VI i VII aktu oskarżenia.

4. oskarżonego M. B. (1) w części, tj. w zakresie pkt XII, XIII, XV p.4 i XX części dyspozytywnej wyroku dotyczącym:

- wysokości wymiaru kary pozbawienia wolności,
- wysokości kary grzywny,
- wysokości kary łącznej,

- oraz zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania i obciążenia nimi Skarb Państwa, orzeczonych za czyny wskazane w punkcie nr VIII i IX aktu oskarżenia.

Powołując się na przepisy art. 427 § 2, art. 438 pkt 4 i art. 447 § 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. orzeczenie niewspółmiernie niskich, jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kar łącznych pozbawienia wolności, wobec:

- oskarżonego T. G. – w pkt I części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 5 lat pozbawienia wolności i w pkt III części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz w pkt XVp.1 kary łącznej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności;

- oskarżonego J. M. – w pkt IV części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, w pkt V części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 9 miesięcy pozbawienia wolności i w pkt VII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności oraz w pkt XVp.2 kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności;

- oskarżonego V. P. – w pkt X części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności i w pkt XI części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz w pkt XVp.3 kary łącznej w wymiarze 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności;

- oskarżonego M. B. (1) – w pkt XII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności i w pkt XIII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz w pkt XV p.4 kary łącznej w wymiarze 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności;

oraz wobec wysokiej szkodliwości społecznej czynów i stopnia zawinienia, a przede wszystkim ilości realizowanych przestępstw stanowiących zbrodnie, występki co sprawia, że wymierzone oskarżonym kary w rozmiarach zbliżonych do dolnej granicy ustawowego zagrożenia nie będą spełniać ich celów w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

2. orzeczenie rażąco niewspółmiernie niskich kar grzywny, tj.:

- wobec T. G. w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda, podczas gdy kara grzywny za przestępstwo zarzucane w pkt I części wstępnej wyroku, nie powinna być niższa niż 100 stawek dziennych po 20 złotych każda;

- wobec J. M. w wymiarze 50 stawek dziennych po 30 złotych każda, podczas gdy kara grzywny za przestępstwo zarzucane w pkt III części wstępnej wyroku, powinna być wyższa – 100 stawek dziennych po 50 złotych każda.

3. orzeczenie niewspółmiernie niskiej kwoty nawiązki wobec J. M. w wysokości 1000 zł, podczas gdy kwota ta powinna być wyższa.

4. obrazę przepisów postępowania, in concreto art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, przez niesłuszne uznanie sądu meriti, iż zachodziły przesłanki do stwierdzenia, że uiszczenie przez oskarżonych chociaż części kosztów postępowania – wydatków, byłoby dla nich zbyt uciążliwe. W ocenie prokuratora, to oskarżeni, zgodnie z art. 627 k.p.k., a nie Skarb Państwa, powinni ponieść koszty tego postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części oraz o merytoryczne rozstrzygnięcie, poprzez:

1. orzeczenie kar pozbawienia wolności oraz kar łącznych w następujących wysokościach, wobec:

- T. G. – w pkt I części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (na podstawie art. 310 § 1 k.k.) i w pkt III części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy

pozbawienia wolności (na podstawie art. 310 § 4 k.k.) oraz w pkt XV p.1) kary łącznej w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności;

- J. M. – w pkt IV części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w pkt V części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności i w pkt VII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności oraz w pkt XV p.2) kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- V. P. – w pkt X części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności i w pkt. XI części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz w pkt XV p.3) kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności;

M. B. (1) – w pkt XII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności i w pkt XIII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz w pkt XV p.4) kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.

2. orzeczenie kar grzywn w wymiarach:

- 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka (na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.) wobec T. G. za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku;

- 100 stawek dziennych po 50 zł każda stawka (na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.) wobec J. M. za czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku.

3. orzeczenie nawiązki wobec J. M. w wysokości 10.000 zł za czyn opisany w pkt v części wstępnej wyroku oraz

4. obciążenie oskarżonych kosztami procesu, według norm przypisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Żadna z wniesionych apelacji nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do apelacji T. G.:

Nie dopuścił się Sąd Okręgowy podnoszonego w apelacji naruszenia przepisów postępowania. Wbrew twierdzeniom apelującego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 kpk, wskazuje bowiem na jakich dowodach Sąd oparł ustalenia i dlatego odrzucił dowody przeciwnie. Kwestionowane uzasadnienie pozwala na wystarczające poznanie motywów jakimi kierował się Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok i umożliwia w ten sposób dokonanie prawidłowej jego kontroli odwoławczej. Należy jednak w tym miejscu zwrócić uwagę apelującemu obrońcy, że podstawą weryfikacji trafności ustaleń Sadu orzekającego nie jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku, lecz zebrane w sprawie dowody. Zarzutu co do kompletności i zupełności materiału dowodowego skarżący nie przedstawia. Dowody zostały ocenione przez Sąd swobodnie, zgodnie z dyrektywą art. 7 kpk i wszechstronnie, jak wymaga tego art. 410 kpk.

Apelujący obrońca uzasadniając szczegółowo stawiane zarzuty w pierwszej kolejności podnosi, że oskarżony T. G. jako jedyny został skazany za przestępstwo z art. 310 § 1 kk (pkt 1 części dyspozytywnej). Pozostali oskarżeni z tym czynem nie zostali w żaden sposób powiązani pomimo że Sąd Okręgowy przyjął, że wszyscy oskarżeni byli w pomieszczeniu biurowym ((...)) w momencie zakodowania karty. Twierdzenie to w żaden sposób nie pozwala na zakwestionowanie ustaleń dotyczących sprawstwa T. G.. Wyrazić można co najwyżej zdziwienie, że pozostałym oskarżonym nie postawiono zarzutu współdziałania w jednej z postaci zjawiskowej przestępstwa w zakresie zbrodni podrobienia karty płatniczej, ten obszar penalizacji pozostaje jednak poza kognicją sądu odwoławczego, jej ramy zakreślają bowiem złożone apelacje.

Ustalenie, że T. G. sfalszował kartę płatniczą ma źródło w wielu dopełniających się wzajemnie dowodach omówionych szeroko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie budzi wątpliwości, że to właśnie ten oskarżony dokonywał płatności fałszowaną kartą płatniczą. Wskazują na to wyjaśnienia pozostałych oskarżonych i zeznania I. V.. Z zeznań tego świadka wynika, że kiedy weszła do biura J. M. to zauważyła, że na kolanach T. G. (a nie innego oskarżonego) znajdował się laptop połączony z „małym czarnym urządzeniem” (k.705-709) . Z kolei na podstawie wyjaśnień M. B. (1) nie sposób nie uznać, że był to komputer A. (...) One oraz czytnik i nagrywarka kart M. (...), które przyniósł z bagażnika samochodu. Jeszcze raz podkreślić należy, że kwestionowane przez obrońcę zeznania I. V. znajdują wsparcie w relacji M. B. (1), J. M. i V. P..

Wadliwości ustaleń dopatruje się obrońca w sprzeczności z opinią biegłego z zakresu informatyki D. W.. Zdaniem obrońcy opinia owa wskazuje, że zabezpieczony w trakcie zatrzymania oskarżonych laptop A., który został użyty do fałszowania karty płatniczej, w okresie od 4 lutego 2016r. do 29 lipca 2016r. nie logował się w (...). Jest to twierdzenie bezpodstawne. Z opinii biegłego z zakresu informatyki(k. 720-797) wynika bowiem w sposób niebudzący wątpliwości, że zabezpieczony komputer A.logował się w dniu 15.07.2016r. godz. 17.33 i 16.07.2016r. godz. 15.49 w (...), zaś 29.07.2016r. do sieci o nazwie(...), co bez cienia wątpliwości wskazuje, że logowanie to miało miejsce w (...). Prawdą jest, że w dniach 15 i 16 lipca 2016r. T. G. w Polsce nie było . Z całą pewnością więc to nie on używał wówczas przedmiotowego laptopa A.do fałszowania kart płatniczych, którymi posługiwali się nieustaleni sprawcy w dworku (...) w dniach 15 i 16 lipca 2016r. Prawidłowo Sąd Okręgowy ustala, że w dworku (...) przebywali wówczas V. P., M. B. (1) i A. K.. Skoro w trakcie zatrzymania T. G., V. P. i M. B. (1) w dniu 30 lipca 2016r. ujawniono w samochodzie laptop A.wykorzystywany w dworku (...) w dniach 15 i 16 lipca 2016r. kiedy nie było tam T. G., jako logiczny jawi się wniosek, że w posiadaniu tego laptopa w połowie lipca 2016r.byli dwaj ostatni oskarżeni. Ustalenie Sądu Okręgowego, że V. P. i M. B. (1) technicznie nie poradziliby sobie z fałszowaniem karty płatniczej nie jest dowolne, skoro - jak wyżej wykazano - T. G. został „zaangażowany” do użycia przedmiotowego laptopa i urządzenia M. (...) w dniu 29 lipca 2016 roku i to on dokonywał w tym dniu płatności sfalszowaną kartą płatniczą. Zwrócić także należy uwagę na zeznania I. V., która potwierdziła, że P. nie znał się na obsłudze komputera. Twierdzenie obrońcy, że udział T. G. w sfalszowaniu karty płatniczej w P. nie był konieczny nie oznacza bynajmniej, że tenże oskarżony tego czynu się nie dopuścił. Traci z pola widzenia skarżący obrońca szereg innych poszlak wskazujących na popełnienie przez oskarżonego przestępstwa z art. 310 § 1 kk. Zasadnie wskazuje Sąd Okręgowy na znajomość T. G. z V. S.. Ten ostatni komunikował się z osobą posługującą się laptopem A. (...) One w języku megrejskim. W sposób niebudzący wątpliwości zostało ustalone, że językiem tym posługiwał się T. G. i 29 lipca 2016r.korzystał z tego laptopa. W dniu 29 lipca 2016r. T. G. dzwonił także do V. S.. Sam T. G. przyznaje (patrz wyjaśnienia złożone na rozprawie odwoławczej), że S. prosił go o odebranie od współoskarżonych pieniędzy w trakcie wizyty w W. G. (nie tłumacząc w sposób logiczny z jakiego tytułu – przyp. SA). Wreszcie to on wraz z M. B. (2) i V. P. przemieszczał się samochodem marki F. (...), w którym ujawniono w trakcie zatrzymania oskarżonych przedmiotowy laptop wraz z urządzeniem (...) i sfalszowaną kartą płatniczą użytą w (...). Te bezsporne okoliczności potwierdzają trafność ustaleń Sądu Okręgowego. Niewątpliwie rację ma obrońca, że oskarżony T. G. nie prowadził rozmowy na temat podrabiania kart płatniczych z V. S. w dniach 15 i 16 lipca 2016r. przy użyciu laptopa A.(k.1012 – 1032) ponieważ - jak wspomniano wyżej - nie było go wtedy w Polsce a laptop ów znajdował się wówczas w dworku (...). Oznaczać to może, że instruowanymi osobami w zakresie podrobienia kart byli znajdujący się wówczas w dworku (...) i dysponujący laptopem V. P., M. B. (1) i A. K.. Nie wyklucza to jednak ustalenia Sądu Okręgowego, że pomimo tych instrukcji wymienieni oskarżeni nie mogli poradzić sobie z fałszowaniem karty płatniczej, stąd udział oskarżonego G. – bliskiego znajomego V. S. w przestępczym procederze.

Poza sporem jest, że to nie T. G. sprowadził laptop A.do Polski. Bezsporne jest również, że to M. B. (1) wysłał V. S. 700 USD w dniu 26 lipca 2016 roku (k.520-526) i to on wspólnie z V. P. odebrał na dworcu (...) w K. od nieznanego mężczyzny torbę z laptopem. To wszystko chociaż miało miejsce jeszcze przed 29 lipcem 2016r. a więc przed przyjazdem T. G. do Polski, nie podważa jednak trafności ustaleń Sądu Okręgowego dotyczących przestępczego zachowania T. G.. Jak już wyżej wspomniano, zeznania świadka I. V. wskazującej na T. G. i jego zachowanie w dniu 29 lipca 2016r. w biurze (...) nie mogą budzić wątpliwości, skoro to sami oskarżeni B., M. i P. wskazują, że to on używał komputera i płacił fałszowaną kartą płatniczą. Uznanie przez Sąd I instancji jej zeznań, że w biurze nie znajdował się wówczas oskarżony P., za niewiarygodne, znajdowało uzasadnienie w bliskiej relacji łączącej świadka

z tym oskarżonym i nie było przez to dowolne. Jednocześnie twierdzenie, że świadek miał powód by bezpodstawnie obciążyć T. G. nie zostało przekonująco uzasadnione w apelacji.

Wbrew twierdzeniom obrońcy nie jest również dowolnym ustaleniem, że to T. G. nabył w Niemczech karty rabatowe (...), które miały być podrabiane. Zwrócić należy uwagę, że w trakcie zatrzymania oskarżonego znaleziono przy nim takie karty (dwie karty (...) k.42). Wskazują na to również wyjaśnienia oskarżonego M. (który widział w portfelu G. w dniu zdarzenia wiele kart) oraz wyjaśnienia M. B. (1) (k.130-150, że torbę z laptopem dał P. i G. i ten drugi **wyjął laptop i podłączył do niego inne urządzenie, przez które przeciągał wiele kart z paskiem magnetycznym..., k.187-188 ... zapłata w hotelu miała nastąpić kartami, które posiadał G....**). Z tych wszystkich powodów apelacja nie mogła skutecznie podważyć poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń i oceny prawnej zachowania oskarżonego.

Kierunek apelacji obliwował kontrolę zaskarżonego orzeczenia także w aspekcie surowości kary. Zważywszy, że orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a kara łączna pozbawienia wolności wymierzona została na zasadzie absorpcji, nie można mówić o ich rażącej surowości. Prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił okoliczności, które mają znaczenie dla wymiaru owych kar. W tej sytuacji, stwierdzić należy że właściwie spełnią one cele o jakich mowa w art. 53 § 1 kk.

Odnosząc się do apelacji V. P.:

Podniesione w niej zarzuty obraży art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk nie są zasadne. Ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy odpowiada zasadom wiedzy, doświadczenia życiowego, jest oceną wszechstronną i należyte uzasadnioną. W konsekwencji, nie podzielili też Sąd Apelacyjny zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Jeśli chodzi o zarzut obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 310 § 2 i 4 kk, to jest on wadliwie sformułowany, ponieważ skarżący w istocie nie zarzuca Sądowi orzekającemu niewłaściwego rozumienia znamion określonych w tych przepisach (wadliwa wykładnia), lecz kwestionuje ustalenia faktyczne, w szczególności w zakresie realizacji przez oskarżonego znamion strony podmiotowej.

Rozważając szczegółowo argumentację skarżącego, Sąd Apelacyjny stwierdza, że prawidłowe były ustalenia Sądu Okręgowego co do współudziału V. P. w zakresie przypisanych mu przestępstw. Aktualność zachowują tutaj uwagi wyrażone przy omawianiu apelacji T. G.. Nie budzi więc wątpliwości fakt, że tenże oskarżony w dniu 30.07.2016r. przewoził wraz z T. G. i M. B. (2) z P. do K. podrobiony środek płatniczy w postaci karty (...)o numerze (...) w celu puszczenia w obieg tego środka płatniczego. Wskazuje na to w sposób pewny szereg poszlak opisanych szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Oskarżony został zatrzymany jadąc autem, w którym wskazana wyżej karta płatnicza znajdowała się. Prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił na podstawie relacji współoskarżonych T. G. i J. M., którzy potwierdzili że P. przebywał razem z nimi w pomieszczeniu biurowym w momencie podrabiania przedmiotowej karty płatniczej (...), że oskarżony miał świadomość, że jest to karta podrobiona. Co prawda zauważył Sąd Okręgowy, że tego faktu nie przyznał świadek I. V., ale - jak zostało to już wyżej wskazane - miało to uzasadnienie w więzi łączącej tego świadka z oskarżonym. Przede wszystkim jednak na brak przypadkowości w udziale oskarżonego P. wskazują inne niepodważalne w sprawie ustalenia dotyczące zachowania V. P. i jego powiązania z oskarżonymi i innymi osobami mającymi związek z przestępstwami. Zacząć należy od tego, że to oskarżony P. polecił M. B. (2) przesłanie V. S. kwoty 700 USD w dniu 26.07.2016r. To on w dniach 15 i 16 lipca 2016r. przebywał w dworku (...) gdzie doszło do 6 prób zapłacenia pięcioma sfałszowanymi bądź uszkodzonymi kartami płatniczymi. To jemu M. B. (1) dostarczył laptop marki A. (...), który służył do podrobienia karty płatniczej i korespondencji z V. S., dotyczącej podrabiania kart. T. G. jest znajomym V. P.. Podobnie jak znajomym oskarżonego jest V. S.. Te wszystkie fakty jednoznacznie wskazują na to, że oskarżony miał świadomość podrobienia przedmiotowej karty (...), oskarżony wiedział, że przewoził ją samochodem. Biorąc pod uwagę zdarzenia z 15 i 16 lipca 2016r. w dworku (...), świadomość płatności podrobioną kartą w (...) należy uznać, że ustalenie Sądu Okręgowego o zamiarze puszczenia w obieg podrobionego środka płatniczego nie nosi cech dowolności.

Mając na uwadze powyższe, nie może też budzić wątpliwości, że V. P. czynił przygotowania do podrobienia kart płatniczych wspólnie z T. G. i M. B. (2). Poza sporem jest, że wymienieni oskarżeni przewozili je razem samochodem. P. miał świadomość, że T. G. podrobił jedną z kart płatniczych. Wiedział, że w samochodzie w którym oprócz kart (...), które miały służyć do podrobienia kart płatniczych, przewozi również laptop marki A. (...) wraz z czytnikiem kart. Pomija wreszcie skarżący te wszystkie powiązania pomiędzy oskarżonymi i innymi osobami oraz charakter ich kontaktów, które eksponuje w swoim uzasadnieniu Sąd Okręgowy. Warto zwrócić przy tym uwagę na rozbieżne wyjaśnienia oskarżonych. Z relacji J. M. (k.2153), inaczej niż z wyjaśnień współoskarżonego, wynika choćby, że to wyłącznie P. prowadził z nim rozmowy na temat współpracy turystycznej z Gruzją, oskarżony G. płacić miał rzekomą zaliczkę na przyjazd turystów z Gruzji także wspólnie z P.. Implikuje to uznaniem, że obydwaj mieli świadomość rzeczywistego celu użycia podrobionej karty płatniczej.

Nie był też zasadny zarzut niewspółmierności orzeczonych oskarżonemu kar i kary łącznej. Wbrew twierdzeniom apelującego, rola oskarżonego w przestępczym procederze była niezmiernie istotna, co obciążało oskarżonego przy wymiarze kar. Zważywszy że oscylują one jednak w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, trudno mówić o ich rażącej surowości.

Odnosząc się do apelacji J. M.:

Na wstępie należy podkreślić, że Sąd Apelacyjny podziela w pełni argumenty jakie przedstawił Sąd Okręgowy na poparcie swoich ustaleń, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ponowne przywoływanie zawartych tam treści jawi się zatem jako zbędne.

Nie dopuścił się Sąd Okręgowy obrazy przepisów art. 391 § 1 kpk i art. 366 § 1 kpk poprzez odczytanie na rozprawie protokołów zeznań świadka I. V.. Przepis art. 391 § 1 kpk przewiduje odstępstwo od zasady bezpośredniości dopuszczając możliwość odczytania protokołów zeznań, jeżeli świadek przebywa za granicą lub nie można mu było doręczyć wezwania. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Z załącznika adresowego wynika, że Sąd Okręgowy dwukrotnie wysyłał świadkowi wezwanie do stawiennictwa na rozprawę, kierując je na adres podany przez świadka w postępowaniu przygotowawczym. Wezwania były dwukrotnie awizowane i przesyłka nie została odebrana przez świadka. W dniu 11 stycznia 2018r. Sąd Okręgowy zwrócił się do Policji o doręczenie wezwania i ewentualne ustalenie aktualnego miejsca pobytu. W dniu 12 stycznia 2018r. Policja poinformowała Sąd o niemożności doręczenia wezwania z uwagi na to, że świadek nie przebywa we wskazanym przez siebie miejscu zamieszkania - brak informacji dotyczących aktualnego miejsca pobytu. Świadek jest obywatelką Ukrainy. Składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym poinformowała, że od 2015r. pracuje w (...). Na rozprawie w dniu 29 stycznia 2018r. (k. 3613) oskarżony J. M. oświadczył, że świadek I. V. powróciła na Ukrainę i nie ma z nią żadnego kontaktu. Powyższe ustalenia dawały pełną podstawę do przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że świadek przebywa za granicą i nie można mu doręczyć wezwania, co wyklucza stwierdzenie naruszenia art. 391 § 1 kpk.

Chybiony jest kolejny zarzut obrońcy, tj. obrazy art. 182 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez czynienie istotnych ustaleń o udziale J. M. w oparciu o treść odczytanych zeznań świadka I. V. „odebranych z naruszeniem prawa do odmowy zeznań, gdyż pomimo złożenia w dniu 30 lipca 2016r. oświadczenia, iż jest ona kuzynką oskarżonego V. P. organy ścigania nie pouczyły jej o takim prawie”. Po pierwsze, świadek, wbrew twierdzeniom apelującego, oświadczył (k. 2690), że nie jest kuzynką oskarżonego, lecz „pozostaje w związku z V. P.”. Po drugie, świadek każdorazowo podczas przesłuchiwania w postępowaniu przygotowawczym została pouczona o treści art. 182 i art. 183 kpk czego dowodzi protokół na karcie 705 i 2690. Po trzecie wreszcie, bycie kuzynem oskarżonego (czego w niniejszej sprawie nie stwierdzono), nie jest równoznaczne z prawem do odmowy składania zeznań (art. 182 § 1 kpk w zw. z art. 115 § 11 kk).

Nie jest zasadny kolejny zarzut skarżącego, tj. naruszenia art. 4, 6, 7, 175, 410 w zw. z art. 424 § 1 kpk. Obrazy tych przepisów upatruje skarżący obrońca w niezasadnym daniu wiary zeznaniom świadka I. V. pomimo sprzeczności w jej relacjach złożonych w śledztwie. Trudno się z takim zarzutem zgodzić, bowiem pomiędzy owymi relacjami zasadniczych sprzeczności Sąd Apelacyjny się nie dopatruje. Świadek zasadniczo odpowiadała na pytania przesłuchującego, dotyczące różnych wątków i zeznania, które złożyła później(k. 2690 i następne) stanowiły

rozwięnięcie pierwszej relacji. Owo drugie przesłuchanie jednoznacznie wskazuje, że przesłuchujący koncentrował uwagę świadka na wydarzeniach z dnia 29 lipca 2016r. Wspomniane zostało już wyżej, że Sąd Okręgowy dostrzegł pewne odmienności w zeznaniach świadka w stosunku do wyjaśnień oskarżonych. Nie umknął mu również fakt, że świadek jest związana z oskarżonym V. P. i logicznie się do tych kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł. Dodać należy, że relację świadka na temat zachowania J. M. w dniu 29 lipca 2016r. w jego biurze, kiedy to doszło do podrobienia karty płatniczej i płatności z jej użyciem potwierdzają w znacznej części oskarżony B., jak i oskarżony M.. Poza tym z treści zeznań świadka (vide k.706v) wynika pozytywny stosunek do pracodawcy – J. M., co przeczy tezie o chęci bezpodstawnego obciążania tego oskarżonego. Kwestionowana przez skarżącego ocena wyjaśnień oskarżonych M. B. (1) i J. M. nie nosi cech dowolności bowiem wbrew zarzutom apelującego uwzględnia zasady wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego. Została też przekonująco uzasadniona przez Sąd Okręgowy. Podziela Sąd Apelacyjny w pełni stanowisko Sądu Okręgowego na temat niewiarygodności wyjaśnień oskarżonych B. i M., że użycie karty płatniczej w pensjonacie (...) miało związek wyłącznie z rezerwacją miejsc hotelowych. Niezależnie od tego, że wyjaśnieniom tym przeczy świadek I. V. zwrócić należy uwagę, że karta (...), na którą T. G. naniósł zapis megnetyczny karty płatniczej, wyraźnie różni się od takiej karty. Zasady wiedzy i doświadczenia życiowego przemawiają za tym, że przy płatności na kwotę niespełna 40.000zł przyjmujący płatność sprawdza, ogląda kartę płatniczą, a nawet weryfikuje nazwisko właściciela rachunku bankowego na takiej karcie widniejące. Słusznie Sąd Okręgowy podkreśla, że T. G. i J. M. nie sporządzili żadnego dokumentu, który by potwierdzał rezerwację pensjonatu (...) na przyjazd 50 osób z Gruzji. Nieprzypadkowa tu jest też znajomość oskarżonego J. M. z V. P. oraz wysokość transakcji, która nie przekracza progu obligującego do jej szczególnej weryfikacji. Dla podważenia oceny wyjaśnień oskarżonych dokonanej przez Sąd Okręgowy nie jest przekonujący argument, że J. M. „nie podzielił się ze współoskarżonymi” kwotą 39.600 zł. Pieniądze bowiem zostały zwrócone spółce (...), częściowo poprzez wpłatę przez J. M., a częściowo poprzez zatrzymanie środków z innych transakcji.

Nie zasługują na uznanie zarzuty naruszenia prawa materialnego. Niezrozumiały jest zupełnie wywód skarżącego, że spółka (...) nie została pokrzywdzona przestępstwem popełnionym przez oskarżonego J. M., skoro to ona rozporządziła kwotą 39.600zł zanim jeszcze negatywnie zweryfikowano operację. Przypomnieć należy, że Spółka obsługiwała terminal płatniczy wykorzystany do płatności podrobioną kartą, a oskarżony postąpił wbrew zawartej z nią umowie, wprowadzając ją w błąd co do autentyczności wprowadzonej do terminalu karty (k.2153). Nie zmienia oceny prawnej czynu fakt, że to nie spółka była wystawcą podrobionej karty płatniczej i ostatecznie pieniądze w kwocie 39.600zł pozostały na rachunku bankowym do którego wydana została wskazana karta płatnicza.

Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 263 § 2 kk oraz 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii to nie mają znaczenia dla realizacji znamion w tych przepisach opisanych okoliczności wejścia w posiadanie broni palnej oraz świadomość jej stanu technicznego a także przeznaczenie posiadanej substancji psychotropowej. Oczywiście te okoliczności bierze się pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, co też i Sąd Okręgowy uczynił dając temu wyraz w rozmiarze orzeczonej sankcji. Twierdzenia skarżącego, że oskarżony nie miał świadomości posiadania broni palnej są całkowicie gołosłowne i sprzeczne z relacją samego oskarżonego i opinią z zakresu badań broni i balistyki (k. 2577-2578). Oskarżony miał wiedzę, że posiada broń palną, na co wymagane jest stosowne zezwolenie, którego nie miał. To, że traktował ją jako eksponat historyczny (k.2152v), niczego w tej materii nie zmienia.

Nie był też zasadny – podniesiony na stronie 9 apelacji - zarzut niewspółmierności orzeczonych oskarżonemu kar i kary łącznej. Wbrew twierdzeniom apelującego, rola oskarżonego w popełnieniu przestępstwa oszustwa była niezmiernie istotna, co obciążało oskarżonego przy wymiarze kary za ten czyn. Orzeczenie kar w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, świadczy o tym, że Sąd I Instancji uwzględnił należycie podnoszone przez apelującego okoliczności łagodzące, trudno mówić więc o ich rażącej surowości.

Odnosząc się do apelacji prokuratora:

Podniesione w apelacji zarzuty niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonych kar są całkowicie chybione. Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie istotne w tej materii okoliczności i nadał im właściwą wagę i znaczenie. Odmiennie stanowisko prokuratora ma charakter wyłącznie polemiczny.

Dla uwzględnienia zarzutu apelującego niezbędnym było wykazanie, że kary wymierzone oskarżonym są nie tylko niewspółmierne, ale rażąco niewspółmierne. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zaś znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną. Należy dodać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 grudnia 1994 r., III KRN 120/94, OSP 1995, Nr 6, poz. 138; z dnia 14 listopada 1973 r. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51; z dnia 2 lutego 1995 r. II RN 198/94, OSNPK 1995, Nr 6, poz. 18; wyrok Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 lutego 2009 r., SNO 2/09 Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych 2009, s. 187). Również w orzecznictwie sądów powszechnych ugruntowany jest pogląd, iż aby uznać, że kara jest rażąco niewspółmierna, różnica między karą wymierzoną, a karą wnioskowaną przez skarżącego winna być różnicą "rażącą" i to charakterystyczne określenie winno oznaczać, że jest ona "jaskrawa", "bijąca w oczy", "oślepiająca", a więc jest różnicą tak istotną, że wymierzonej kary nie można w żaden sposób zaakceptować (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 marca 2015 r., II AKa 33/15, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 marca 2001 r., II AKa 55/01, Prok. i Pr. 2001, Nr 10, poz. 21; wyr. Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 września 2005 r., II AKa 165/05, KZS 2005, Nr 10, poz. 32; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 16 stycznia 2007 r., II AKa 350/06, KZS 2007, Nr 9, poz. 51). Przy ocenie rażącej niewspółmierności nie chodzi więc o każdą ewentualną różnicę w ocenach wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby również w potocznym znaczeniu tego słowa rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 308/14, L.).

Sięganie do sankcji proponowanych przez oskarżyciela było by uzasadnione tylko "zdecydowaną" przewagą okoliczności obciążających, rzutujących na ocenę społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonych. Nie można zgodzić się z autorem apelacji, że czyny oskarżonych charakteryzowały się aż tak bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości, skoro pokrzywdzony nie doznał uszczerbku w majątku.

Nie znajduje żadnego uzasadnienia twierdzenie autora apelacji, że sąd orzekający zbyt duże znaczenie przywiązał do takich okoliczności, jak ustabilizowany tryb życia, dotychczasowa niekaralność, dobra opinia w środowisku. Okoliczności te, zgodnie z treścią art. 53 § 2 k.k., winny wszakże zostać uwzględnione przy wymiarze kary, a skoro przemawiają na korzyść oskarżonych, to musiały znaleźć odzwierciedlenie w orzeczonej sankcji. Wskazane wyżej właściwości i warunki osobiste sprawców oraz sposób życia przed popełnieniem przestępstwa przekonują, że orzeczone kary pozbawienia wolności są wystarczające dla osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych. Przy wymiarze grzywny uwzględnić zaś należało nie tyle wysokość dochodów ile wielkość korzyści jaką sprawcy chcieli osiągnąć z popełnionego przestępstwa. Odnosząc się z kolei do ostatniej z dyrektyw art. 53 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny nie opowiada się za uproszczoną i wąsko pojętą prewencją ogólną w sensie odstraszenia surowymi karami potencjalnych sprawców przestępstw. Skuteczność tak pojętej prewencji ogólnej (prewencja ogólna negatywna) kwestionowana jest też w nauce. (A. Zoll, O reformie prawa karnego, PiP 1992, Nr 1, s.98; K. Buchała, System sądowego wymiaru kary, s. 145). Należy przyjąć, że cele kary związane z prewencją ogólną wyrażają odmienną jej strategię, tj. strategię prewencji generalnej pozytywnej, społecznie integrującej, w miejsce odstraszałowej. Celem tak rozumianej prewencji ogólnej jest wymierzenie takich kar, które utwierdzają w świadomości społecznej przekonanie o respektowaniu prawa, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości, tworzą atmosferę zaufania ludzi do obowiązującego systemu prawnego i potępienia, a nie współczucia dla ludzi, którzy to prawo naruszają. Innymi słowy, czynnikami decydującymi o takim działaniu prewencji ogólnej są nieuchronność kary, efektywność ścigania, szybkość jej orzekania i wykonania,

przekonanie w świadomości społecznej o egzekwowaniu prawa, akceptacja orzeczonej kary jako sprawiedliwej, a więc nie przekraczającej stopnia winy sprawcy. Orzeczone kary czynią zadość tym wszystkim postulatom.

Orzeczenie wobec oskarżonych kar izolacyjnych, co zasadniczo wyklucza możliwość zarobkowania, a także grzywien, nawiązki i opłat sądowych, przy jednoczesnym ustaleniu sytuacji materialnej oskarżonych dawało podstawę Sądowi Okręgowemu do stwierdzenia, że nie są w stanie zwrócić Skarbowi Państwa poniesionych w toku postępowania wydatków.

Nie znalazł natomiast Sąd Apelacyjny podstaw aby zwolnić oskarżonych od wydatków i opłat za postępowanie odwoławcze.

SSA Zdzisław Pachowicz SSA Barbara Krameris SSA Andrzej Kot